

Constantin Virgil Gheorghiu

HRISTOS ÎN LIBAN
De la Moise la palestinieni

Constantin Virgil Gheorghiu

HRISTOS ÎN LIBAN

De la Moise la palestinieni

Ediția a doua

Traducere din limba franceză de
† **BENEDICT BISTRITĂNUL**

*Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului Părinte IRINEU,
Arhiepiscop al Alba Iuliei*

Ediția
REÎNTREGIREA
Alba Iulia, 2020

Tehnoredactare și copertă: Andrei Motora
Corectură: Pr. Nicolae Aloman, Andrei Motora

Traducere după Virgil Gheorghiu,
Christ au Liban, De Moïse aux Palestiniens,
Plon, 1979.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GHEORGHIU, CONSTANTIN VIRGIL

Hristos în Liban : de la Moise la palestinieni /
Constantin Virgil Gheorghiu ; trad. din lb. franceză de
† Benedict Bistrițeanul ; carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului Părinte Irineu, Arhiepiscop al Alba
Iuliei. - Ed. a 2-a. - Alba Iulia : Reîntregirea, 2020
ISBN 978-606-509-452-9

I. Benedict Bistrițeanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei
Vadului, Feleacului și Clujului (trad.)

2

EDITURA REÎNTREGIREA
Str. Mihai Viteazul, nr. 16
510010, Alba Iulia (RO)
Tel: 0258 811 690
editurareintregirea@gmail.com
www.editurareintregirea.ro

© Editura Reîntregirea pentru versiunea în limba română.

Prefață

CREȘTINII NU VOR MAI COBORÎ DE PE CRUCE

Părintele Virgil Gheorghiu, „poetul lui Hristos și al României”, este o personalitate unică și remarcabilă în cultura română și europeană a secolului nostru. Deși cea mai mare parte a vieții sale și-a petrecut-o în afara granițelor, este atât de tributar și legat ființial de patria lui, încât o parte însemnată din opera sa este un poem liric despre și adresat neamului său de „nemuritori”, din care transcende dragostea și, mai ales, nostalgia depărtării, ca sentimente care îl vor însoți în întreaga sa existență terestră.

Vede lumina zilei în ziua de 15 septembrie 1916, într-un sat din ținutul Neamțului, Războieni, ca descendent dintr-o veritabilă familie de preoți. Copilăria sa „teologică”, după expresia părintelui Ioan Ică Jr., îi va marca întreaga existență. Din pricina sărăciei lucii în care trăia familia sa, urmează Liceul militar la Chișinău (singurul liceu care asigura o educație gratuită), apoi Facultatea de Filosofie la București, unde și debutează în activitatea publicistică. În 1940 devine reporter de război, iar

rezolvă prin Înviere. Învierea lui Hristos este iubirea lui Dumnezeu care asigură rezolvarea și biruința ființei umane. Adevărata iubire înseamnă a spune cuiva „Tu nu vei muri niciodată!” (Gabriel Marcel). Poporul maronit își asumă suferința pentru că Dumnezeu i-a declarat „Tu nu vei muri niciodată!” și pentru că mai știe din Scriptură că Libanul este sălașul lui Dumnezeu, care în veac nu se va clinti. Suferă pentru că suferința lor a fost experiată mai înainte de Dumnezeu și moartea lor a murit odată cu moartea lui Hristos. Suferința lor devine chip al suferinței poporului lui Dumnezeu de-a lungul timpului, inclusiv a poporului de „nemuritori de la Agapia”, care s-a îmbrăcat cu simțământul și cu cămașa Vinerii celei Mari pentru totdeauna.

Îmbărbătați de cuvântul Mântuitorului: „Îndrăzniți, Eu am biruit lumea!”, maroniții nu vor coborî de pe cruce decât pentru a urca în cer, iar dacă ora 25 va veni pe nesimțite, ei știu că Dumnezeu va face „un pogorământ pentru ei și-i va trece direct de pe cruce, de pe pământ, la cer, în ora veșniciei, fără să-și părăsească trupurile lor de carne și să le lase în vestiarul cimitirului, până la înviere”³.

† **BENEDICT BISTRITĂNUL**

*Episcop-vicar al Arhiepiscopiei
Vadului, Feleacului și Clujului*

³ Virgil Gheorghiu, *Tatăl meu, preotul care s-a urcat la cer*, Editura Deisis, Sibiu, 2003, p. 132-133.

I

DUMNEZEU MI-A DĂRUIT UN DAR PE CARE CHIAR MOISE Î L-A REFUZAT

Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu. A fost interzis pentru orice creatură, chiar și numai a privi și a se apropia de muntele unde El s-a arătat pentru câteva clipe. Căci scris este: „Nu vă apropiați de muntele pe care M-am arătat. Cel ce se va atinge de el va fi pedepsit cu moartea. Nici cu mâna să nu-l atingeți, căci unul ca acesta va fi ucis cu pietre sau va fi săgetat cu săgeata: animal sau om nu va rămâne în viață” (Ieșirea 19, 13). Porunca era clară. „Tu trimiți la moarte deodată pe cel care te privește”¹. Dintre toți oamenii care au trăit pe pământ, unul singur L-a văzut pe Dumnezeu: este vorba de Moise. Celebrul Moise. El este unica ființă vie care a avut acest privilegiu cu totul excepțional. Personal, n-am avut niciodată o simpatie specială pentru Moise. Am citit, creștin fiind, despre faptele sale relatate în Vechiul Testament. Acestea, totdeauna, mi-au provocat frisoane. El a ucis, cu sânge rece, atâta lume. Și, totuși, pretindea a lu-

¹ Origen, *Omilie la Luca*, 31, 6.

CUPRINS

	<i>Prefață: Creștinii nu vor mai coborî de pe cruce</i>	5
I	Dumnezeu mi-a dăruit un dar pe care chiar Moise I l-a refuzat	9
II	De ce voia Moise atât de mult să vadă Libanul?	17
III	Dumnezeu și strămoșii maroniților	23
IV	Strămoșii maroniților construiesc templul lui Solomon la Ierusalim	29
V	Au fost strămoșii maroniților invitați la nașterea Domnului Hristos?	39
VI	Hristos săvârșește prima minune în Liban	47
VII	Sfinții refugiați palestinieni	53
VIII	Prima împărăție creștină	57

IX	Icoana Maicii Domnului pictată de Sfântul Luca	63
X	Antiohia salvată de sfinți	69
XI	Istoria maroniților începe la Antiohia	79
XII	Mănăstirea de Cristal	83
XIII	Creștinii Antiohiei fărâmițează trupul lui Hristos în părțile	93
XIV	Maroniții – popor monahal	99
XV	Poți deveni eretic dacă îi urmezi Papei?	109
XVI	Qadișa sau Valea Sfântă	115
XVII	Muntele înflorit	119
XVIII	Armatele maronite și cruciadele	133
XIX	Maroniții îi jură Papei că-l vor urma oriunde, chiar și în iad...	141
XX	Razie la maroniți	149
XXI	Libanul este o fereastră spre Occident	159

XXII	Nenorocirea de a-i fi oferit azil lui Avraam	165
XXIII	„Mada ma mada”	183
XXIV	Măcelul de la Damour	189
XXV	Nenorocirea de a-i fi oferit azil lui Avraam	199
XXVI	Maroniții nu vor coborî de pe cruce	215